

РЕШЕНИЕ

№ 2971

гр. София, 29.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав, в публично заседание на 20.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **11969** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК, вр. чл.46, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на М. Д., [дата на раждане], гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. М. от САК, срещу Заповед рег. № 5364з-5082 от 13.11.2024 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.1 и чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ му е наложена ПАМ "Експулсиране".

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с неговата цел. Жалбоподателят не оспорва, че е бил осъден за извършено на територията на Република България престъпление, но сочи, че с определение от 05.11.2024 г. на СГС е условно, предсрочно освободен за примерно поведение в Затвора [населено място]. Счита, че в оспорената заповед не е посочена конкретна хипотеза на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, както и, че липсват доказателства присъствието му на територията на страната да представлява заплаха за националната сигурност или за обществения ред. Поддържа, че наложената му ПАМ „Експулсиране“ не съответства на целта на закона, като е било достатъчно да се наложи ПАМ „Връщане до държавата на произход“.

В открито съдебно заседание и писмени бележки от 21.01.2025 г. навежда твърдения за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения, тъй като административният орган не го е запознал с акта и събраните доказателства на разбираем за него език, което ограничило правото му на защита, вкл.

при проведената беседа. Сочи, че не е бил настаняван в ЗО „К.“, а единствено на територията на Затвора [населено място], от което извежда доводи, че беседа изобщо не е провеждана. Твърди, че ако административният орган го е запознал с относимите факти и обстоятелства, би могъл да представи декларация от българската гражданка А. Д. С., в която да посочи, че ще му осигури подслон и издръжка. В допълнение поддържа, че не са отчетени индивидуалните особености на случая му, вкл., че не представлява заплаха за обществения ред. Като аргумент навежда факта, че му е наложена ПАМ „Забрана за влизане в държавите членки на ЕС“ за срок от 3 години, а не за максималния законов срок от 5 години, поради което счита, че двете заповеди взаимно си противоречат. Претендира се отмяна на акта и присъждане на разноски съгласно чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директор на Дирекция „Миграция“ оспорва жалбата, чрез юрк. Т.. Поддържа, че ПАМ е наложена поради наличие на заплаха за обществения ред, която се извежда от високата степен на обществена опасност на извършеното от чуждия гражданин престъпление. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и да потвърди оспорения акт като правилен, законосъобразен и съответен на целта на закона.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С протоколно определение № 5360 от 05.11.2024 г. по нчхд № 4708/2024 г. на СГС, НО, 32-и състав, М. Д., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на Република С., е освободен условно предсрочно от изтърпяване на остатъка от наказанието „лишаване от свобода“ за срок от четири години и шест месеца, наложено с определение от 20.09.2022 г. по НОХД № 218/2022 г. по описа на Софийски окръжен съд за престъпление по чл.242, ал.2, вр. чл.18, ал.1 от НК – за пренасяне през границата на страната на високорискови наркотични вещества и/или техни аналози. Според мотивите на съдебния акт, осъденият е изтърпял повече от една втора от наложеното му наказание, при налични достатъчно доказателства за неговото поправяне – похвали и становища с положителни данни от затворническата администрация.

С писмо изх. 280 от 13.11.2024 г. на началника на Затвора [населено място] и вх. № УРИ 536400-93271 от 13.11.2024 г. по описа на Дирекция „Миграция“ – МВР ответната администрация е уведомена, че на 13.11.2024 г. от Затвора [населено място] ще бъде условно предсрочно освободен М. Д., [дата на раждане], в [населено място], Република С..

Предаването е удостоверено с протокол рег. № 5364р-27331 от 13.11.2024 г. по описа на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който чуждият гражданин фактически е настанен в СДВНЧ Б., въз основа на Заповед рег. № 5364з-5083 от 13.11.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР.

С докладна записка рег. № 5364р-27328 от 13.11.2024 г. на полицейски инспектор Р. М. – К. до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР е удостоверено започването на административни производства по издаване на заповеди за налагане на ПАМ „Експулсиране“, „Забрана за влизане“ и „Принудително настаняване в СДВНЧ“ спрямо чуждия гражданин М. Д., освободен от Затвора [населено място] на 13.11.2024 г. Документът удостоверява проведена с лицето беседа, при която и с оглед спазване на чл.26 и чл.34 от АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите от административната преписка, да изрази становище, възражение и да представи нови

факти и обстоятелства. М. Д. е запознат с възможността настаняването му да бъде заменено с мярката по чл.44, ал.5, т.1, т.2 и т.3 от ЗЧРБ и чужденецът заявил, че желае да се завърне в страната си доброволно.

Не е спорно по делото, че спрямо М. Д. е издадена и Заповед рег. № 5364з-5081 от 13.11.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за налагане на ПАМ „Забрана за влизане и пребиваване на на територията на адържавите членки на ЕС“ за срок от 3 години.

Изготвено е предложение рег. № 5364р-27327 от 13.11.2024 г. за издаване на заповед за налагане на ПАМ „Експулсиране“ на основание чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Според документа с чуждия гражданин е проведена беседа на 13.11.2024 г. в Затвора – ЗООТ К., по време на която същият не представил нови факти и обстоятелства, в т.ч. възражения относно издаване на заповедите. С оглед факта, че към датата на изготвяне на предложението М. Д. пребивава незаконно на територията на Република България и предвид цялостното му поведение на територията на страната е направено обосновано предположение, че е налице опасност чужденецът отново да извърши престъпление или да наруши законите на Република България. Посочено е в документа, че извършеното престъпление е с висока степен на обществена опасност, с оглед на което е направено предположение, че присъствието на лицето в страната създава сериозна заплахата за обществения ред.

Издадена е оспорената Заповед рег. № 5364з-5082 от 13.11.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на М. Д. е наложена ПАМ "Експулсиране" на основание чл.44, ал.1 и чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Оспорената заповед е връчена на 13.11.2024 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство, от 25.11.2024 г. е подадена в срок по чл.149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване съгласно чл.46, ал.1 от ЗЧРБ индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

При служебната проверка по чл.168, ал.1 от АПК съдът констатира, че заповедта е издадена от компетентен административен орган съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, при условията на заместване съгласно Заповед № 5364з-5067 от 12.11.2024 г. Актът е в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, като мотивите му следва да се считат за допълнени с тези по Предложение рег. № 5364р-27327 от 13.11.2024 г., с оглед изричното позоваване на него в заповедта и предвид Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС.

Противно на твърденията на жалбоподателя, в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Логични и съответни на писмените доказателства по делото са поясненията на процесуалния представител на ответника, че предвид получената на 13.11.2024 г. информация от Затвора [населено място] за предстоящо освобождаване на чужд гражданин компетентните административни органи и длъжностни лица по административен контрол на чужденците в рамките на часове са подготвили и връчили на М. Д. няколко предложения и индивидуални административни акта. Единствено поради отбелязване в Предложение рег. № 5364р-27327 от 13.11.2024 г. като място на проведената беседа на ЗООТ „К.“ не може

да се приеме, че наложената ПАМ е процесуално незаконосъобразна на самостоятелно основание. Очевидно се касае за допусната фактическа грешка, която по никакъв начин не се е отразила на ясната и безпротиворечиво изразена в документите воля на административния орган и длъжностни лица при ответника да наложат на чуждия гражданин няколко ПАМ на различни основания по ЗЧРБ именно предвид статута му на незаконно пребиваващ на територията на Република България и ЕС чужд гражданин.

В административната преписка се съдържат документи, удостоверяващи, че М. Д. владее български език на ниво, което му позволява да разбира смисъла на извършените спрямо него действия. Според експертна оценка на актуалното психично и емоционално състояние на М. Д., изготвена на 22.07.2024 г. по повод молба за УПО, лицето разбира български език, което позволява за целите на изследването да не бъде използван преводач (л.19). Изрично е посочено в документа, че чуждият гражданин говори български език на разбираемо ниво, достатъчно ясно може да вербализира мнения и позиции. Установява се от доклад от 18.07.2024 г. на ИСДВР Пр.Н., че след постъпването си в Затвора [населено място] Д. е преодолял бързо езиковата бариера и полага усилия да се самообучава на български език. Със заповед № 258/20.06.2022 г. е назначен на работа като отговорник по прехраната на 13-та група, избран е за ОРД на 13-та група, а впоследствие е назначен да работи и като отговорник кухненски блок. Активно се включвал в трудовия процес, в корекционни-възпитателни, спортни и културно-масови мероприятия в Затвора [населено място]. Удостовереното в два официални свидетелстващи документи по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК (издадени от длъжностни лица, при и по повод изпълнение на службата им), както и активното участие на лицето в различни мероприятия в славяноезична среда по време на изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че същият разбира и говори български език до степен да разбере значение на извършваното и да участва адекватно в него. Несравнимо е връчването на документи относно статута на чуждия гражданин в страната ни с участието му в производството по УПО. Наказателното производство е санкционното производство с най-тежки последици спрямо засегнатите лица, поради което правата им на защита в същото следва да са адекватно и надлежно охранени. С други думи, единствено с аргумент от назначаване на преводач в производството по УПО, не могат да се обосноват допуснати съществени процесуални нарушения в процесното административно производство. Предвид статута на лицето на незаконно пребиваващ в страната ни чужд гражданин, очевидно длъжностни лица от Дирекция „Миграция“ – МВР да го посетили в Затвора [населено място], за да го преведат в СДВНЧ – Б.. При посещението в Затвора [населено място] с М. Д. е проведена беседа от служителите на Дирекция „Миграция“ – МВР, удостоверена както в докладна записка рег. № 5364р-27328 от 13.11.2024 г. на полицейски инспектор Р. М. – К., така и в изготвените предложения за налагане на ПАМ по ЗЧРБ. С изложеното съдът приема за безспорно доказана проведената с лицето беседа, при която служителите на Дирекция „Миграция“ – МВР са го уведомили, както за началото на административното производство по смисъла на чл.26 от АПК, така и за неговите права в това производство съгласно чл.34, ал.3 от АПК, респ. не е допуснато твърдяното нарушение на чл.35 от АПК. Както върху оспорената заповед, така и върху предложението за издаването ѝ, се съдържа ръкописно отбелязване на датата на

връчването им (13.11.2024 г.), и подпис на лицето. Действително, не са отбелязани три имена, но бланката съдържа графа „подпис на лицето“, където е логично да се положи подписът на адресата на акта. Редовното му връчване е от значение за правото на оспорване, което в случая е упражнено своевременно. В хода на съдебното производство надлежно е охранено правото на защита на засегнатото лице, вкл. като му е предоставена възможност да ангажира доказателства. Пред съда жалбоподателят не представя писмени доказателства, вкл. по твърденията в писмената му защита за представяне на декларация от А. Д. С.. Ето защо съдът приема, че доводите на процесуални нарушения касаят защитна теза, но не и реално накърнено право на защита по ангажиране на доказателства и възражения в хода на административното производство. В хода на проведената беседа лицето не е навело възражения и не е направило искания за събиране на доказателства. Липсват данни по делото при наличните доказателства от административната преписка, органът да издаде акт с различно съдържание. По изложените съображения съдът приема, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Изложеното определя спора като материалноправен.

По силата на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ ПАМ „Експулсиране“ се налага на чужд гражданин, който с поведението си представлява сериозна заплаха за националната сигурност или за обществения ред. В случая, от допълващите мотиви на Предложение рег. № 5364p-27327 от 13.11.2024 г. се установява, че е приложена втората законова хипотеза – заплаха за обществения ред, обоснована от фактическа страна с високата обществена опасност на извършеното нарушение и с опасността чужденецът отново да извърши престъпление или друго нарушение на територията на страната. Жалбоподателят от своя страна се защитава с мотивите на извършеното условно предсрочно освобождаване, по повод на което безспорно е установено позитивно развитие в поведението, свързано с липса на индикации за завишен риск от агресия или автоагресия. Тези оценки обаче са предоставени по повод на друго, самостоятелно производство, с различни цели – чл.439 от НПК, вр. чл.70 от НК, уреждащ условно предсрочно освобождаване от изтърпяване на останалата част от наказанието лишаване от свобода по отношение на осъден, който е дал доказателства за своето поправяне.

Съдът намира за релевантно тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 11 юни 2015 г. по дело C-554/13. Според т.44 от мотивите на решението: „Както следва от съображение 10 от Директива 2008/115, трябва да се отдаде предпочитание — при съобразяване с изключенията — на доброволното изпълнение на задължението, произтичащо от решението за връщане, като член 7, параграф 1 от същата директива гласи, че в това решение се предвижда подходящ срок за доброволно напускане с продължителност от седем до тридесет дни (вж. решение El D., C-61/11 PPU, [EU:C:2011:268](#), т. 36)“. Като предвижда, че държавите членки по принцип са длъжни да предоставят срок за доброволно напускане на незаконно пребиваващите граждани на трети страни, член 7 от Директива 2008/115 по-специално цели да гарантира, че при изпълнението на решение за връщане, взето на основание член 6 от тази директива, основните права на тези граждани са спазени. В съответствие с член 79, параграф 2 ДФЕС целта на цитираната директива, видно от съображения 2 и 11 от нея, е да се установи ефективна политика за извеждане и репатриране, основана на общи стандарти и правни гаранции, с оглед на това съответните лица да бъдат връщани по

хуманен начин и при пълно зачитане на техните основни права и на тяхното достойнство (т.47).

Оттук следва, че макар по същество държавите членки да са свободни да определят изискванията относно обществения ред според националните си нужди, които могат да се различават в отделните държави членки и в различните периоди от време, така или иначе в контекста на Съюза, и по-специално като обосновка за дерогирането на задължение, предназначено да гарантира, че при извеждането на граждани на трети страни от Съюза основните им права са спазени, тези изисквания следва да се разбират в строг смисъл, така че техният обхват не може да бъде определен едностранно от всяка от държавите членки, без контрол от страна на институциите на Съюза (т.48).

Ето защо се налага изводът, че държавата членка е длъжна да преценява понятието „опасност за обществения ред“ по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 във всеки отделен случай, за да провери дали *личното поведение на съответния гражданин на трета страна представлява действителна и настояща опасност за обществения ред*. Когато, за да констатира такава опасност, държавата членка се позовава на обща практика или на каквато и да било презумпция, *без да са надлежно отчетени личното поведение на гражданина и опасността, която това поведение представлява за обществения ред, тази държава пренебрегва изискванията както за индивидуално разглеждане на съответния случай, така и на принципа на пропорционалност*. Следователно обстоятелството, че гражданин на трета страна е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, *само по себе си няма как да обоснове считането на този гражданин за опасност за обществения ред* по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 (т.50).

Според отговора в т.54 от цитираното решение на СЕС: „С оглед на предходните съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална практика, съгласно която гражданин на трета страна, който пребивава незаконно на територията на държава членка, се счита за опасност за обществения ред по смисъла на тази разпоредба само защото е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление“.

Относима към в настоящия случай е и разликата, която СЕС е направил в т.59 от решението: „В допълнение, специфичната преценка на интересите, присъщи на защитата на обществения ред по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115, *не съвпада непременно с преценките, на които почива осъдителната присъда* (вж. по аналогия решение В., 30/77, ЕУ:С:1977:172, т. 27). Дължим е извод, че наличието на основание за условно предсрочно освобождаване не навежда несъмнено на извод, че лицето *не представлява* заплахата за обществения ред.

Както потвърждава т.60 от решението: „Понятието „опасност за обществения ред“, предвидено в член 7, параграф 4 от цитираната директива, във всеки случай предполага, освен *смуцаването на обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, да е налице и действителна, настояща и*

достатъчно сериозна заплаха, която засяга основен обществен интерес (вж. по аналогия решение Г., С-430/10, [EU:C:2011:749](#), т. 33 и цитираната съдебна практика).

Оттук следва, че при преценката на това понятие е релевантно всяко фактическо или правно обстоятелство, свързано с положението на съответния гражданин на трета страна, което може да изясни дали личното поведение на това лице представлява такава заплаха. Ето защо в случая на гражданин на трета страна, заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, *характерът и тежестта на това деяние, както и изтеклото време от извършването му са сред релевантните в това отношение фактори.*

В т.65 от решението СЕС е предоставил отговор на дължимата преценка при определяне на това дали поведението на лицето представлява заплаха за обществения ред: „С оглед на предходните съображения на втория въпрос следва да се отговори, че член 7, параграф 4 от Директива 2008/115 трябва да се тълкува в смисъл, че в случая на гражданин на трета страна, който пребивава незаконно на територията на държава членка и е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, *други фактори — като характерът и тежестта на това деяние, изтеклото време от неговото извършване, както и факта, че този гражданин е напуснал територията на посочената държава членка, когато е бил задържан от националните органи — могат да бъдат релевантни при преценката дали този гражданин представлява опасност за обществения ред по смисъла на цитираната разпоредба.* В рамките на тази преценка евентуално релевантен е и всеки фактор, който се отнася до основателността на подозрението, че съответният гражданин на трета страна е извършил деянието, в което е обвинен“.

Според запитващата юрисдикция по дело С-554/13 с аргумент от решение ЕІ D. (С-61/11 РРУ, [EU:C:2011:268](#)), от Директива 2008/115 и от директиви 2003/109 и 2003/86 евентуално може да се направи извод, че държавите членки трябва да държат сметка за обстоятелства като *тежестта или характера на деянието*, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, *изминалото време от извършването на това деяние и намерението на заинтересованото лице да напусне територията на Съюза.*

Даденото от СЕС тълкуване по дело С-554/13 указва с обвързваща сила обстоятелствата, които следва да се съобразят при налагане на процесната ПАМ (за която съдът приема, че е по-утежняваща в сравнение с ПАМ „Връщане“ с аргумент от чл.10, ал.1 ,т.6 от ЗЧРБ), а именно *личното поведение на съответния гражданин на трета страна трябва да представлява действителна и настояща опасност за обществения ред, при надлежно отчитане на това поведение и опасността, която то представлява за обществения ред.* Обстоятелството, че гражданин на трета страна е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, *само по себе си няма как да обоснове считането на този гражданин за опасност за обществения ред по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115.* Следва да се

съобразят: характерът и тежестта на това деяние, както и изтеклото време от извършването му, намерението на заинтересованото лице да напусне територията на Съюза.

Безспорно, обществената опасност на извършеното от чуждия гражданин престъпление по чл.242, ал.2 от НК (пренасяне през границата на страната на високорискови наркотични вещества и/или техни аналози) е особено висока. Същото е извършено на 31.01.2022 г., при опит без надлежно разрешително, да пренесе през границата на страната, от Република България в Република С. високорисково наркотично вещество – 5 694 кг хероин на стойност 379 919.05 лв. Лицето за първи път търпи наказание, адаптацията му в затвора протича безпроблемно, не влиза в конфликт с останалите лишени от свобода, по време на престоя в затвора не е нарушавал законоустановения ред, показва уважително отношение към пенитенциарните служители. Според доклад за л.св. М. Д. от 18.07.2024 г., изготвен за целите на УПО, л.св. е положително настроен към корекционната дейност, първоначалната оценка на риска от рецидив е с ниски стойности от 20 точки, с една ясно дефинирана проблемна зона – умения за мислене – импулсивен в определени ситуации, не винаги в проблемни ситуации правилно дефинира проблема и причините за него. С оглед изпълнението на плана на присъдата и провежданата корекционна работа, оценката на риска от рецидив е редуцирана в рамките на ниския риск до актуалните към момента 15 точки. Има позитивна промяна в способността за анализ и адекватна оценка на житейски ситуации и вземане на самостоятелни решения.

Според експертна оценка на актуалното психично и емоционално състояние на л.св. М. Д., изготвена на 22.07.2024 г. по повод на УПО, при работата си с психолог и ИСДВР Д. демонстрира саморефлексия и способност за анализ на житейските ситуации, поемайки вина за грешките, които е допуснал. Налице е изградена силна емоционална връзка с децата му, за които иска да полага грижи пълноценно, което се разглежда като силна негова страна във връзка с определяне на риска от рецидив. Налице е позитивна нагласа за бъдещето, демонстрира негативна нагласа към криминалното поведение и правонарушенията, като общата оценка на криминогенните потребности би могла да се тълкува по-скоро като ниска. В резултат заключението е свързано с липса на индикации за завишен риск от агресия или автоагресия.

В допълнение и съобразно цитираното тълкуване на СЕС съдът следва да съобрази, че при беседата от 13.11.2024 г. чужденецът е заявил, че желае да се завърне в страната си доброволно, което е сторено на 06.12.2024 г. Изтекли са близо три години от извършване на престъплението при ниска оценка за опасност от рецидив.

В заключение, съдът приема, че процесната мярка е наложена при неправилно приложение на материалния закон и несъответствие с неговата цел, доколкото единственото обстоятелство, което реално е съобразено от ответния орган е осъждането на лицето. Останалите доводи, изложени в предложението рег. № 5364р-27327 от 13.11.2024 г. за изцяло хипотетични – налице е обосновано предположение, че е налице опасност чуждият гражданин отново да извърши престъпление и да наруши законите. Тези доводи не съответстват на даденото в т.50 от Решение на СЕС по дело

С-554/13 тълкуване, а именно обстоятелството, че гражданин на трета страна е заподозрян или осъден за извършено деяние, което съгласно националното право е наказуемо като престъпление, *само по себе си няма как да обоснове считането на този гражданин за опасност за обществения ред* по смисъла на член 7, параграф 4 от Директива 2008/115. Освен хипотетични, същите не съответстват и на положителните становища, които са дадени на чуждия гражданин по повод на изводите в производството за УПО. Независимо от различния характер на двете производства, следва да се държи сметка на направената в него актуална оценка на поведението на лицето, която не само е положителна, но и указва на нисък риск от рецидив. В съвкупна преценка с обстоятелството, че чуждият гражданин доброволно е напуснал територията на Република България, съдът приема, че процесната ПАМ е несъответна на законовата цел и непропорционална на засегнатите индивидуални права и интереси по смисъла на чл.6, ал.2 от АПК.

Следва да се държи сметка, че националната разпоредба на чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ изисква заплахата за обществения ред да е „сериозна“, което също навежда на извод, че волята на законодателя е да се направи преценка на *индивидуалното поведение на лицето*, което трябва да *представлява действителна, сериозна и настояща опасност за обществения ред*. В конкретния случай, ответният орган е направил позоваване на общата презумпция за висока обществена опасност на извършеното престъпление, но не е направил съвкупна преценка на *личното поведение на чуждия граждани и съществува ли сериозна опасност от засягане на обществения ред*. При липса на всякакви доказателства по делото, че индивидуалното и лично поведение на лицето представлява сериозна, настояща и действителна заплаха за обществения ред, изводите на административния орган са направени при неправилно приложение на закона и в несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 от АПК е дължима отмяна на оспоренат заповед.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят сторените в производството разноски в размер на 10.00 лв. за държавна такса. На адв. Д. М. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в хипотезата на чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, което основание изрично е вписано в приложения към жалбата договор за правна защита и съдействие. Дължимото възнаграждение е в размер на 1000 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Д., [дата на раждане] , гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. М. от САК, Заповед рег. № 53643-5082 от 13.11.2024 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл.44, ал.1 и чл.42, ал.1, т.1 от ЗЧРБ

му е наложена ПАМ "Експулсиране".

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР на основание чл.143, ал.1 от АПК да заплати на М. Д., [дата на раждане] , гражданин на Република С., със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. Д. М. от САК, сторените в производството разноски за държавна такса в размер на 10.00 лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР на основание чл.38, ал.2, вр. ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата да заплати на адв. Д. М. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], адвокатско възнаграждение в размер на 1000.00 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: